Spanien blev fastlagt visse midlertidige foranstaltninger, som skulle gælde for kortere tidsrum, og som indebar en fastsættelse af fangstkvoter for spanske fiskere, kan gøres gældende over for spanske fiskere; disse fiskere kan ikke påberåbe sig tidligere folkeretlige forpligtelser mellem Frankrig og Spanien til støtte for, at de pågældende forordninger er ugyldige.

3. Det forhold, at spanske fiskere lige som medlemsstaternes fiskere er underlagt en fangstkvoteringsordning, men hvor kontrollen af fangsterne sker efter forskellige regler, kan ikke anses at indebære nogen forskelsbehandling. Den kontrol, som foretages gennem iværksættelse af en licensordning, som foreskrevet i forordningerne nr. 554/81 og nr. 1569/81, skal sikre, at de fangstkvoter, som er tildelt tredjelandenes fiskerfartøjer, overholdes, idet kontrollen med disse fartøjer, som normalt lander deres fangster på hjemstedet, ikke kan foretages i havnene i de tilstødende kyststater.

I de forenede sager 50-58/82

angående anmodninger, som Tribunal de grande instance de Bayonne i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager

KONTORCHEFEN FOR AFFAIRES MARITIMES, BAYONNE, OG PROCUREUR DE LA RÉPUBLIQUE (anklagemyndigheden)

mod

JOSÉ DORCA MARINA, Pasajes de San Pedro, Spanien, m.fl.,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af Rådets forordninger om fastsættelse af visse midlertidige foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, som skal finde anvendelse på fartøjer, der sejler under spansk flag,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden A. O'Keeffe, dommerne G. Bosco og T. Koopmans,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt de indlæg, der er indgivet i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Dorca Marina og en række andre skippere på fiskerfartøjer, der er registreret i Spanien, er for Tribunal de grande instance de Bayonne tiltalt for, dels at have drevet fiskeri uden den licens, der kræves efter EF-reglerne om fiskeri fra fartøjer, der sejler under spansk flag, dels at have tilsidesat de vilkår, hvorunder licenserne var udstedt.

De blev antruffet under fiskeri ud for Bayonne i den franske økonomiske zone mellem 12 og 200 sømil fra kysten. Det pågældende fiskeri fandt i sag 50/82 sted den 28. marts 1981 og i sagerne 51-58/82 inden for perioden 28. juli-21. september 1981.

Som det fremgår af forelæggelsesdommene, fandt Tribunal de grande instance de Bayonne, at de pågældende EF-forordninger, som begrænser spanske statsborgeres ret til fiskeri, idet der opstilles visse betingelser, især erhvervelse af licens, kan indebære en ændring af tidligere folkeretlige forpligtelser, herunder London-konventionen af 9. marts 1964 om fiskeri, den fransk-spanske fiskeriaftale af 20. marts 1967 og Genève-konvention af 29. april 1958 om fiskeri på det åbne hav og bevarelse af dets levende rigdomskilder.

I sag 50/82 fastslog den nationale ret, at fiskeriaftalen af 15. april 1980 mellem Fællesskabet og Spanien, som blandt andet bestemmer, at der skal udstedes licens for fiskeriet, endnu ikke var trådt i kraft den 28. marts 1981. Ifølge retten måtte det derfor antages, at aftalen ikke fandt midlertidig anvendelse, idet den kunne fravige de omhandlede tidligere folkeretlige forpligtelser.

I sagerne 51-58/82 fastslog retten, at aftalens artikel 1 udelukkende omhandler de nærmere betingelser for fiskeriet, hvorfor aftalen udelukkende hjemler Fællesskabet og Spanien ret til at fastsætte rimelige begrænsninger i retten til at drive fiskeri, når dette er påkrævet, om nødvendigt ved indførelsen af en licensordning. Ifølge retten bestemmer aftalen på ingen måde, at restriktionerne udelukkende gælder spanske statsborgere.

Følgelig har Tribunal de grande instance de Bayonne ved domme af henholdsvis 17. september (sag 50/82), 22. oktober (sagerne 51, 52 og 58/82) og 5. november 1981 (sagerne 53-57/82) besluttet at udsætte sagerne, indtil

Domstolen har afgjort det præjudicielle spørgsmål om gyldigheden i henhold til tidligere indgåede folkeretlige forpligtelser af de i nærværende sager omhandlede EF-forordninger om fastsættelse af en række midlertidige foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, som skal finde anvendelse på fartøjer, der sejler under spansk flag — og i bekræftende fald om disse forordninger kan gøres gældende over for spanske statsborgere — for så vidt der i forordningerne opstilles visse betingelser for spanske statsborgeres fiskeri i den økonomiske zone, som blev indført ved bekendtgørelse nr. 77-130 af 11. februar 1977.

2. De for sagerne relevante fællesskabs- og traktatsbestemmelser kan sammenfattes således:

a) I medfør af Rådets resolution af 3. november 1976 om visse aspekter udadtil ved oprettelsen af en fiskerizone på 200 sømil inden for Fællesskabet fra den 1. januar 1977 at regne (EFT C 105, 1981, s. 1) har Fællesskabets medlemsstater med virkning fra 1. januar 1977 udvidet deres fiskerizoner til 200 sømil i Nordsøen og i det nordlige Atlanterhav.

Den franske lovgivning, som her finder anvendelse, fremgår af bekendtgørelse nr. 77-130 af 11. februar 1977, som er udstedt i henhold til lov nr. 76-655 af 16. juli 1976. Der blev ved bekendtgørelsen indført en økonomisk zone ud for den franske Nordsø-, Kanal- og Atlanterhavskyst fra den fransk-belgiske grænse til den fransk-spanske grænse i et område på 188 sømil fra territorialfarvandets ydre grænse.

Bekendtgørelsens artikel 2 lyder således:

»Med forbehold af reglerne i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab og gennemførelsesbestemmelserne hertil er fiskeri fra udenlandske fartøjer i den økonomiske zone forbudt i henhold til lov af 1. marts 1888 med senere ændringer.

Som undtagelse herfra kan der imidlertid udstedes fiskerilicenser til visse udenlandske fartøjer under de betingelser, som er fastsat i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab og gennemførelsesbestemmelserne hertil, i internationale aftaler og i fransk national ret.«

Artikel 3 indeholder straffebestemmelserne.

b) Efter udvidelsen af medlemsstaternes fiskerizoner til 200 sømil er tredjelandenes fiskerfartøjers udnyttelse af fiskeressourcerne reguleret ved en række midlertidige fællesskabsforanstaltninger for hvert af de pågældende lande. Disse — som udgangspunkt midlertidige — foranstaltninger er udstedt i afventning af, at der sluttes rammeaftaler om fiskeri mellem Fællesskabet og de omhandlede tredjelande.

Under hensyn til tidspunktet for de faktiske omstændigheder i de forelagte sager fremgår de gældende EF-regler

— i sag 50/82 af Rådets forordning nr. 554/81 af 27. februar 1981 om fastsættelse af en række midlertidige foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, som skal finde anvendelse på fartøjer, der sejler under spansk flag (EFT L 57, s. 1);

— i sagerne 51-58/82 af Rådets forordning nr. 1569/81 af 1. juni 1981 om fastsættelse for 1981 af en række foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, som skal finde anvendelse på fartøjer, der fører spansk flag (EFT L 154, s. 1).

De pågældende forordninger bestemmer, at det er en betingelse for udøvelse af fiskeri, at der om bord forefindes en licens, der er udstedt af Kommissionen på Fællesskabets vegne. De tilladte fangster for en bestemt periode og antallet af licenser, der kan udstedes til fartøjer, der sejler under spansk flag, er fastsat i bilag til forordningerne. Videre fastsætter forordningerne en række særlige bestemmelser, som licenshaverne skal overholde.

c) Rammeaftalen om fiskeri mellem Fællesskabet og Spanien blev paraferet den 23. september 1978 og undertegnet den 15. april 1980. Aftalen blev på Fællesskabets vegne godkendt i Rådets forordning nr. 3062/80 af 25. november 1980 om indgåelse af fiskeriaftalen mellem Det europæiske økonomiske Fællesskab og Spaniens regering (EFT L 322, s. 3). Aftalen trådte efter afslutningen af den spanske ratifikationsprocedure i kraft den 22. maj 1981 (EFT L 204, s. 34).

Ifølge artikel 12 finder aftalen inden ikrafttrædelsen midlertidig anvendelse med virkning fra datoen dens undertegnelse, nemlig den 15. april 1980.

Aftalens artikel 1, stk. 1, og artiklerne 2, 3 og 4, er affattet således:

»Artikel 1

1. Formålet med denne aftale er at fastlægge principper og regler, der skal gælde for samtlige bestemmelser for fiskeri, som udøves af hver af parternes fartøjer i de fiskerizoner, som hører under den anden parts jurisdiktion.

...

Artikel 2

Hver part skal give den anden parts fiskerfartøjer adgang til den fiskerizone, der hører under dens jurisdiktion, i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i nedenstående artikler.

Artikel 3

1. Hver part skal hvert år for den fiskerizone, der hører under dens jurisdiktion, med forbehold af fornødne tilpasninger som følge af uforudsete omstændigheder og af hensyn til nødvendigheden af at sikre en hensigtsmæssig regulering af de biologiske ressourcer:

a) fastlægge den samlede tilladte fangst for de enkelte bestande eller for grupper af bestande, idet der tages hensyn til det mest pålidelige foreliggende videnskabelige materiale, bestandenes indbyrdes afhængighed, internationale organisationers arbejde på dette område samt alle andre relevante faktorer;

b) efter passende fælles konsultationer fastlægge fangstmængderne for den anden parts fiskerfartøjer og de zoner, hvori disse fangster kan tages. De to parter sætter sig som mål at tilvejebringe en tilfredsstillende ligevægt mellem hver parts fangstmuligheder i den fiskerizone, der hører under den anden parts jurisdiktion.

Ved fastlæggelsen af disse muligheder tager hver part hensyn til:

i) interessen i at bevare det traditionelle særpræg i fiskeriet i grænsekystzoner;

ii) nødvendigheden af at formindske de vanskeligheder, som kan opstå for den part, hvis fangstmuligheder formindskes under tilvejebringelsen af ovennævnte ligevægt, mest muligt;

iii) samtlige andre relevante faktorer.

2. Hver part kan træffe de fornødne foranstaltninger til sikring af hensigtsmæssig bevarelse og regulering af ressourcerne i den fiskerizone, der hører under dens jurisdiktion. Foranstaltninger, der træffes som følge af den årlige fastlæggelse af den anden parts fangstmuligheder, må ikke være af en sådan art, at de er til skade for den faktiske udøvelse af fiskeri.

Artikel 4

Hver part kan bestemme, at fiskeri, der udøves af den anden parts fiskerfartøjer i den fiskerizone, der henhører under dens jurisdiktion, gøres betinget af udstedelse af licenser.

Hver parts kompetente myndigheder giver den anden part meddelelse om navn, registreringsnummer og øvrige relevante karakteristika for de fartøjer, for hvilke der anmodes om tilladelse til at udøve fiskeri i den anden parts fiskerizone. Denne bestemmelse gælder ligeledes for ethvert fartøj, der har til formål at støtte eller bistå et fiskerfartøj med udøvelse af opgaver, der har direkte forbindelse med dette fartøjs fiskeri. Den anden part udsteder licenser i overensstemmelse med de fangstmuligheder, der er indrømmet i henhold til bestemmelserne i artikel 3, stk. 1, litra b).«

3. Forelæggelsesdommene fra Tribunal de grande instance de Bayonne er registreret på Domstolens justitskontor den 11. februar 1982.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af de tiltalte i hovedsagen, alle ved advokat J. Tournaire, Bayonne, af Den franske Republiks regering, ved Gilbert Guillaume, direktør for udenrigsministeriets juridiske kontor, som befuldmægtiget, af Rådet for De europæiske Fællesskaber, ved Daniel Vignes, direktør for Rådets juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af Moyra Sims, fuldmægtig i Rådets juridiske tjeneste, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved François Lamoureux, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget.

Domstolen har ved kendelse af 17. februar 1982 besluttet at forene sagerne 50-58/82 med henblik på retsforhandlingerne og domsafsigelsen.

I henhold til procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, har Domstolen ved kendelse af 29. juni 1982 besluttet at henvise de forenede sager til første afdeling.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Sammenfatning af de skriftlige indlæg for Domstolen

De tiltalte i de for den nationale ret verserende sager har først anført, at forelæggelsesdommene fra Tribunal de grande instance de Bayonne blev afsagt inden Domstolens domme af 8. december 1981 (Crujeiras Tome og Yurrita, sag 180 og 266/80, og Arbelaiz Emazabel, sag 181/80, endnu utrykt), hvorefter det nye

samarbejde, som fremgår af EF-forordningerne om spanske fiskere, var trådt i stedet for de tidligere gældende internationale aftaler, og hvorefter gennemgangen af de da forelagte spørgsmål intet havde frembragt, der kunne rejse tvivl om gyldigheden af de pågældende forordninger.

De tiltalte gør imidlertid gældende, at forordning nr. 1569/81, som er omhandlet i sagerne 51-58/82, er ugyldig eller i det mindste ikke finder anvendelse af to årsager. For det første giver de i forordningens artikel 13 fastsatte sanktioner i tilfælde af overtrædelse af licensernes vilkår, dvs. licensens tilbagekaldelse eller suspension af licensfornyelsen i en periode på mellem 2 og 12 måneder, ikke tilstrækkelige garantier for overholdelsen af det i EF-retten anerkendte kontradiktoriske princip. De tiltalte henviser herved til Domstolens dom af 27. oktober 1977 (Moli, sag 121/76, Sml. 1977, s. 1971), hvorefter »enhver administrativ myndighed er forpligtet til at give den pågældende adgang til at udtale sig, når den træffer en foranstaltning, som vil kunne krænke individuelle interesser alvorligt«.

For det andet hjemler fiskeriaftalen af 15. april 1980 mellem Fællesskabet og Spanien ifølge de tiltalte udelukkende disse parter ret til at fastsætte rimelige begrænsninger i retten til at drive fiskeri, når dette er påkrævet, om nødvendigt ved indførelse af en licensordning. For så vidt disse begrænsninger udelukkende gøres gældende over for spanske fiskere, indebærer de en alvorlig krænkelse af de pågældende fiskeres ret til at udøve deres erhverv og af forbudet mod forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet, som bl.a. følger af artikel 14 i den europæiske menneskerettighedskonvention af 4. november 1950, artikel 26 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, indgået i New York den 19. december 1966, og artikel 2, stk. 2, og artikel 6 i den internationale konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, indgået samme dag ligeledes i New York.

Den franske regering, Rådet og *Kommissionen* har foreslået Domstolen at bekræfte dommen af 8. december 1981 i de forenede sager 180 og 266/80 (Crujeiras Tome og Yurrita, endnu udtrykt), som omhandler samme problem som det i nærværende sager forelagte.

Det præciseres i denne forbindelse, at de faktiske omstændigheder i sag 50/82 fandt sted i den periode, hvor fiskeriaftalen mellem Fællesskabet og Spanien fandt midlertidig anvendelse, og at de faktiske omstændigheder i sagerne 51-58/82 først fandt sted efter aftalens ikrafttræden.

Med hensyn til EF-reglerne om netmaskestørrelser, som ligger til grund for de ikendte straffe i forelæggelsesdommene, herunder også i sagerne 50 og 51/82, men som den nationale ret ikke har omtalt i sit præjudicielle spørgsmål, anfører Rådet og Kommissionen, at disse regler uden undtagelse finder anvendelse på fiskeri i den særlige økonomiske zone, og at de spanske myndigheder er blevet underrettet herom.

III — Mundtlig forhandling

De tiltalte i de for den nationale ret verserende sager, ved advokat J. Tournaire, Bayonne, Den franske Republiks

regering, ved Bernard Botte, attaché i udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, Rådet for De europæiske Fællesskaber, ved Daniel Vignes, direktør for Rådets juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved F. Lamoureux, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 16. september 1982.

De tiltalte har i retsmødet bl.a. gentaget, at berørte parter ikke har adgang til at udtale sig i forbindelse med pålæggelse af de i artikel 13 i forordning nr. 1569/81 fastsatte sanktioner i form af tilbagekaldelse og suspension af licensfornyelse. Det er derfor i strid med det kontradiktoriske princip, når Kommissionen alene på grundlag af oplysninger fra de nationale myndigheder, som har konstateret en overtrædelse af fiskeribestemmelserne, pålægger sådanne sanktioner.

Den franske regering henviser i denne forbindelse til artikel 7 i fiskeriaftalen mellem Fællesskabet og Spanien, hvorefter »hver part ... inden for den fiskerizone, der henhører under dens jurisdiktion, i overensstemmelse med folkeretten [kan] træffe de fornødne foranstaltninger til at sikre, at den anden parts fartøjer overholder bestemmelserne i denne aftale«. Denne bestemmelse falder klart inden for rammerne af den vide tilsynsmyndighed, som er tillagt kyststaten i artikel 73 i havretskonventionsforslaget. Det er således nødvendigt at kunne tilbagekalde licensen netop for at undgå, at der drives rovdrift på fiskebestandene. I øvrigt er det efter den franske regerings opfattelse tvivlsomt, om det kontradiktoriske princip, som har udviklet sig i sager mellem EF-institutionerne og deres ansatte, ligeledes finder anvendelse i en sag om overtrædelse af fiskeribestemmelserne.

Kommissionen tilføjer vedrørende dette punkt, at spørgsmålet om de i EF-retten fastsatte administrative sanktioner ikke er blevet rejst af den nationale ret, som udelukkende beskæftiger sig med de kriminalretlige sanktioner, som er fastsat i den nationale lovgivning.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. oktober 1982.

Præmisser

1 Ved domme af henholdsvis 17. september, 22. oktober og 5. november 1981, indgået til Domstolen den 11. februar 1982, har Tribunal de grande instance de Bayonne i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål om gyldigheden i forhold til tidligere indgåede folkeretlige forpligtelser af EF-forordningerne om fastsættelse af en række midlertidige foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, som skal finde anvendelse på fartøjer, der sejler under spansk flag — og i bekræftende

fald om disse forordninger kan gøres gældende over for spanske statsborgere — for så vidt som de nævnte forordninger har opstillet visse betingelser for spanske statsborgeres fiskeri i den økonomiske zone, som blev indført ved bekendtgørelse nr. 77-130 af 11. februar 1977 (Journal Officiel de la République française af 12. 2. 1977, s. 864).

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en række straffesager mod skippere på fiskerfartøjer, der er registreret i Spanien, som er tiltalt for, dels at have fisket uden licens i den franske økonomiske zone, dels at have tilsidesat de i licenserne fastsatte vilkår, eller at have fisket uden for licensens gyldighedsområde.

3 Tiltalte i sag 50/82 blev den 28. marts 1981 antruffet under fiskeri i området mellem 12 og 200 sømil regnet fra basislinjerne. De af tiltalen omfattede faktiske omstændigheder i de øvrige sager, hvor de tiltalte blev antruffet under fiskeri i samme område, fandt sted i perioden 28. juli-21. september 1981.

4 Kravet om licens fremgik for spanske fiskere af en række EF-forordninger, herunder for så vidt angår sag 50/82 Rådets forordning nr. 554/81 af 27. februar 1981 om fastsættelse af en række midlertidige foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, som skal finde anvendelse på fartøjer, der sejler under spansk flag (EFT L 57, s. 1), og for så vidt angår de øvrige sager Rådets forordning nr. 1569/81 af 1. juni 1981 om fastsættelse for 1981 af den række foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, som skal finde anvendelse på fartøjer, der fører spansk flag (EFT L 154, s. 1).

5 De tiltalte har i samtlige sager anført, at de pågældende EF-forordninger er ugyldige eller i hvert fald ikke finder anvendelse på dem, idet forordningerne er uforenelige med de rettigheder, som de kan påberåbe sig ifølge de tidligere indgåede folkeretlige forpligtelser mellem Frankrig og Spanien. De har i denne forbindelse bl.a. påberåbt sig Genève-konventionen af 29. april 1958 om fiskeri på det åbne hav og bevarelse af dets levende rigdomskilder (Recueil des traités des Nations Unies 559, nr. 8164; dansk bekendtgørelse nr. 52 af 14. 5. 1969) og London-konventionen af 9. marts 1964 om fiskeri (Recueil des traités des Nations Unies 581, nr. 8432; dansk bekendtgørelse

nr. 10 af 27. 1. 1965), som end anerkendelsen af traditionelle fiskerirettigheder i området mellem 6 og 12 sømil må forstås således, at den samme ordning efter udvidelsen af fiskerizonerne gælder indtil 200 sømil.

6 Det bemærkes, at forordning nr. 1569/81 blev udstedt efter ikrafttrædelsen den 22. maj 1981 af fiskeriaftalen af 15. april 1980 mellem Det europæiske økonomiske Fællesskab og Spaniens regering (EFT L 263, s. 1), og at forordningen blev udstedt under henvisning hertil. Da denne aftale trådte i stedet for de tidligere folkeretlige forpligtelser på dette område mellem Frankrig og Spanien, kan de spanske fiskere ikke påberåbe sig disse forpligtelser til støtte for, at den ifølge aftalen gældende ordning ikke finder anvendelse.

7 Forordning nr. 554/81 indgår i den række af Rådets forordninger, hvorved der i afventning af ikrafttrædelsen af fiskeriaftalen blev fastlagt visse midlertidige foranstaltninger, som skulle gælde for kortere tidsrum, og som indebar en fastsættelse af fangstkvoter for spanske fiskere. Domstolen har allerede konstateret — navnlig i dom af 8. december 1981 (Crujeiras Tome og Yurrita, de forenede sager 180/80 og 266/80, Sml. 1981, s. 2997) — at disse forordninger kan gøres gældende over for spanske fiskere, og at disse fiskere ikke kan påberåbe sig tidligere folkeretlige forpligtelser mellem Frankrig og Spanien til støtte for, at de pågældende forordninger er ugyldige.

8 Gennemgangen af det forelagte spørgsmål har således intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af forordningerne nr. 554/81 og 1569/81. Forordningernes bestemmelser kan derfor gøres gældende over for spanske statsborgere.

9 De tiltalte har under sagens behandling for Domstolen påberåbt sig to andre anbringender til støtte for, at de to forordninger er ugyldige.

10 De har først gjort gældende, at forordningerne, i det omfang det herved bestemmes, at spanske fiskere skal have fiskerilicens, mens dette krav ikke gælder medlemsstaternes fiskere, er i strid med forbudet mod forskelsbehand-

ling, som kommer til udtryk i de forskellige konventioner til beskyttelse af menneskerettighederne, herunder navnlig artikel 14 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende friheds-rettigheder.

11 Selv om det antages, at sådanne bestemmelser, som skal sikre nydelsen af de i konventionen anerkendte rettigheder og friheder uden forskel, finder anvendelse inden for de forskellige erhvervsområder, herunder fiskeriet, kan det forhold, at spanske fiskere ligesom medlemsstaternes fiskere er underlagt en fangstkvoteringsordning, men hvor kontrollen med fangsterne sker efter forskellige regler, ikke anses at indebære nogen forskelsbehandling. Den kontrol, som foretages gennem iværksættelse af en licensordning, skal sikre, at de fangstkvoter, som er tildelt tredjelandenes fiskerfartøjer, overholdes, idet kontrollen med disse fartøjer, som normalt lander deres fangster på hjemstedet, ikke kan foretages i havnene i de tilstødende kyststater.

12 De tiltalte har videre anført, at artikel 13 i forordning nr. 1569/81, som bestemmer, at Kommissionen kan sanktionere overtrædelser af EF-fiskeribe-stemmelserne ved at tilbagekalde licensen og suspendere udstedelsen af nye licenser, er ugyldig. Ifølge de tiltalte er denne bestemmelse i strid med det kontradiktoriske princip, for så vidt berørte fiskere ikke har adgang til at udtale sig inden der pålægges en sanktion. Yderm̃ere er de fastsatte sanktioner ifølge de tiltalte urimelig strenge, idet de bl.a. kan udstrækkes til at gælde alle rederens fartøjer, og altså ikke kun de af rederens fartøjer, som er blevet antruffet under ulovligt fiskeri.

13 Disse anbringender vedrører imidlertid spørgsmålet om gyldigheden af forordning nr. 1569/81 i forhold til EF-rettens højere retsprincipper, som ikke er omhandlet i det præjudicielle spørgsmål, som Domstolen har fået forelagt.

Sagens omkostninger

14 De udgifter, der er afholdt af den franske regering samt af Rådet og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i de sager, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (første afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt den af Tribunal de grande instance de Bayonne ved domme af henholdsvis 17. september, 22. oktober og 5. november 1981, for ret:

Gennemgangen af det forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Rådets forordninger nr. 554/81 af 27. februar 1981 (EFT L 57, s. 1) og nr. 1569/81 af 1. juni 1981 (EFT L 154, s. 1). Forordningernes bestemmelser kan gøres gældende over for spanske statsborgere.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. oktober 1982.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

A. O'Keeffe
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI

(se forenede sager 13-28/82, s. 3939)